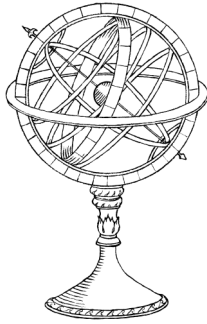

Lucinda Riley

De sju systerarna

MAJAS HISTORIA

Översättning
Gabriella Andersson

B A Z A R

AV LUCINDA RILEY HAR TIDIGARE UTGIVITS:

Midnattsrosen 2017

Bazar Förlag AB

Box 30095

104 25 Stockholm

www.bazarforlag.se

infose@bazarforlag.com

Det engelska originalets titel: *The Seven sisters*

Copyright © Lucinda Riley 2014

Copyright svensk utgåva: © Bazar Förlag AB, 2017

Denna utgåva, 2018

Svensk redaktion: Redaktörspoolen AB

Översättning: Gabriella Andersson

Omslagsdesign: UNO Werbeagentur München

Anpassning av omslaget: Nic Oxby

Omslagsfoto: bakgrund GettyImages/

Philippe Saire-Photography; grind

Trevillion Images/ © Michael Trevillion;

blomstergren GettyImages/franckreporter;

stjärnor Finepic®, München

Sättning: Hamar Maskinsetteri

Tryckning och bindning: Nørhaven, Danmark 2018

ISBN 978-91-7028-510-3

Till min dotter, Isabella Rose

*Vi ligger alla i rännstenen,
men somliga av oss tittar på stjärnorna.*

OSCAR WILDE

Personförteckning

ATLANTIS

Pa Salt – *systrarnas adoptivfar (avliden)*

Marina (Ma) – *systrarnas förmyndare*

Claudia – *hushållerska på Atlantis*

Georg Hoffman – *Pa Salts advokat*

Christian – *skeppare*

SYSTRARNA D'APLIÈSE

Maia

Ally (Alcyone)

Star (Asterope)

CeCe (Celaeno)

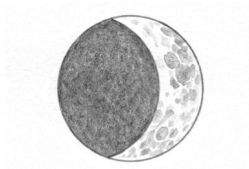
Tiggy (Taygete)

Electra

Merope (*saknas*)

Kaia

Juni 2007

Första kvartaret

13; 16; 21

JAG KOMMER ALLTID ATT MINNAS exakt var jag var någonstans och vad jag gjorde när jag fick veta att min far hade dött.

Jag satt i den vackra trädgården utanför min gamla skolkamrat Jennys hus i London, med ett exemplar av *The Penelopiad* uppslaget men oläst i knäet, och njöt av junisolens medan Jenny var och hämtade sin lille pojke från daghemmet.

Jag kände mig lugn och visste att det hade varit en bra idé att åka iväg. Jag tittade på den knoppfyllda klematisen, som uppmuntrades av sin soliga barnmorska att föda fram sin överdådiga färgprakt, när min mobiltelefon ringde. Jag kastade en blick på skärmen och såg att det var Marina.

”Hej, Ma, hur är det?” sa jag och hoppades att hon kunde höra värmen i min röst.

”Maia, jag ...”

Marina tystnade och i det ögonblicket visste jag att något var fruktansvärt fel. ”Vad är det?”

”Det finns inget bra sätt att berätta det här på, Maia, men din far fick en hjärtattack här hemma i går eftermiddag och tidigt i morse gick ... han bort.”

Jag satt tyst medan en miljon olika, märkliga tankar for genom huvudet på mig. Den första var att Marina, av någon okänd anledning, hade bestämt sig för att försöka sig på ett väldigt smaklöst skämt.

”Du är den första av er systrar som jag berättar det för, Maia, eftersom du är äldst. Och jag ville fråga dig om du vill berätta det för dina systrar eller om jag ska göra det.”

”Jag ...”

Jag kunde fortfarande inte få fram några sammanhängande ord och började inse att Marina, kära, älskade Marina, kvinnan som var det närmaste en mor jag någonsin haft, aldrig skulle ha berättat det här för mig om det *inte* var sant. Så det måste vara det. Och i det ögonblicket började hela min värld att snurra åt ett annat håll.

”Snälla, Maia, säg att du är okej. Det här är verkligen det värsta samtal jag någonsin har behövt ringa, men vad annat kunde jag ha gjort? Gud vet hur de andra flickorna kommer att ta det.”

Det var då jag hörde smärtan i hennes röst och förstod att hon hade varit tvungen att berätta för mig lika mycket för sin egen skull som för min. Så jag övergick till något som jag var bekväm med: att trösta andra.

”Självklart kan jag berätta för mina systrar om du vill det, Ma, men jag vet inte riktigt var alla är någonstans. Är inte Ally iväg och tränar inför en kappsegling?”

Och medan vi fortsatte att diskutera var var och en av mina systrar befann sig, som om vi skulle samla dem till en födelsedagsfest och inte för att sörja min fars död, började hela samtalet att kännas surrealistiskt.

”När tycker du att vi ska ha begravningen? Nu när Electra är i Los Angeles och Ally är någonstans ute till havs kan vi väl inte ha den förrän tidigast nästa vecka?” sa jag.

”Ja, du ...” Jag hörde hur Marina tvekade. ”Det kanske är bättre om du och jag diskuterar det när du har kommit hem igen. Det är verkligen ingen brådska, Maia, så om du vill fortsätta med din semester i London är det helt okej. Det går inte att göra mer för honom här ...” Hon tystnade bedrövat.

”Ma, *självklart* tar jag första bästa plan till Genève! Jag ringer flygbolaget på en gång och sedan ska jag göra vad jag kan för att få tag i alla.”

”Jag är så fruktansvärt ledsen, *chérie*”, sa Marina sorgset. ”Jag vet att du avgudade honom.”

”Ja”, sa jag, och det märkliga lugn som jag hade känt medan vi diskuterade hur vi skulle göra lämnade mig plötsligt, likt lugnet före

ett häftigt åskoväder. ”Jag ringer dig senare, när jag vet vilken tid jag kommer.”

”Ta hand om dig nu, Maia. Du har fått en chock.”

Jag tryckte på knappen och avslutade samtalet, och innan ovädershimlen i mitt hjärta öppnade sig och dränkte mig, gick jag upp till mitt sovrum för att hämta resedokumentet och ringa flygbolaget. Medan jag väntade i telefonkö kastade jag en blick på sängen, där jag samma morgon hade vaknat upp till En Helt Vanlig Dag. Och jag tackade Gud att vi människor inte har förmågan att se in i framtiden.

Den beskäftiga kvinna som till slut svarade var inte särskilt hjälpsam, och medan hon pratade om fulla flygplan, böter och kreditkortsuppgifter, visste jag att min känslomässiga damm var nära att brista. När hon till slut motvilligt hade gett mig en plats på flyget som gick till Genève klockan fyra, vilket betydde att jag skulle bli tvungen att kasta ner mina saker i väskan på en gång och ta en taxi till Heathrow, satte jag mig på sängen och stirrade så länge på den blommiga tapeten att mönstret började dansa framför ögonen på mig.

”Han är borta”, viskade jag, ”borta för alltid. Jag kommer aldrig att få träffa honom igen.”

Jag förväntade mig att det skulle framkalla en våldsam ström med tårar när jag sa orden högt och blev förvånad när ingenting hände. I stället satt jag där bortdomnad med huvudet fullt av praktiska frågor. Tanken på att berätta för mina systrar – alla fem – var fasansfull och jag sökte igenom mitt känslomässiga arkiv för att komma fram till vem jag skulle ringa först. Det var utan tvekan Tiggy, den näst yngsta av oss sex flickor och den syster som jag alltid hade känt mig närmast.

Med darrande fingrar skrollade jag ner för att hitta hennes nummer och ringde. När jag kom till telefonsvararen visste jag inte vad jag skulle säga, mer än några stympade ord om att hon skulle ringa mig så fort som möjligt. Hon befann sig för närvarande någonstans i de skotska högländerna och jobbade på ett centrum för föräldralösa och sjuka vilda hjortar.

När det gällde de andra systrarna ... visste jag att reaktionerna

skulle variera, åtminstone utåt sett, från likgiltighet till dramatiska känslouttryck.

Eftersom jag för närvarande inte riktigt visste var någonstans på sorgskalan jag själv skulle hamna när jag pratade med dem, bestämde jag mig för att ta den fega vägen och sms:ade dem allihop och bad dem att ringa mig så snart de kunde. Sedan packade jag snabbt min väska och gick nedför den smala trappan till köket, för att skriva en lapp till Jenny där jag förklarade varför jag hade varit tvungen att ge mig av så snabbt.

Jag bestämde mig för att chansa på att jag skulle få tag i en taxi ute på Londons gator, lämnade huset och gick med raska steg längs den lummiga Chelsea crescent precis som vilken normal människa som helst skulle göra vilken normal dag som helst. Jag tror att jag faktiskt sa hej till någon som var ute med sin hund och lyckades le när vi passerade varandra på gatan.

Ingen skulle kunna veta vad jag just hade råkat ut för, tänkte jag när jag lyckades få tag i en taxi på den vältrafikerade King's Road, hoppade in och bad chauffören att köra till Heathrow.

Ingen skulle kunna veta.

Fem timmar senare, precis när solen i maklig takt höll på att gå ner över Genève sjön, kom jag fram till vår privata ponton vid stranden, där jag skulle påbörja den sista etappen av min hemresa.

Christian satt redan och väntade på mig i vår eleganta Rivamotorbåt. Och av hans ansiktsuttryck att döma förstod jag att han hade hört nyheten.

”Hur är det med dig, mademoiselle Maia?” frågade han, och hans blå ögon lyste av medkänsla när han hjälpte mig ombord.

”Jag ... är glad över att vara här”, svarade jag neutralt medan jag gick bakåt i båten och satte mig på bänken som sträckte sig runt hela aktern och som var täckt av gräddvita skinndynor. I vanliga fall brukade jag sitta i passagerarsätet bredvid Christian medan vi for fram över det lugna vattnet på den tjugo minuter långa resan hem.

Men i dag ville jag vara ifred. När Christian startade den kraftfulla motorn såg jag hur solen glittrade i fönstren på de sagolika husen som kantade Genève sjös stränder. När jag tidigare hade gjort den här resan, hade jag ofta tänkt att det här var ingången till en överjordisk värld som var skild från verkligheten.

Pa Salts värld.

Jag kände hur de första svaga tecknen på tårar stack i mina ögon när jag tänkte på min fars smeknamn, som jag hade myntat när jag var liten. Han hade alltid älskat att segla och när han kom hem till mig i vårt hus vid sjön, hade han oftast luktat frisk luft och hav. På något sätt hade namnet fastnat och när jag fick sällskap av mina yngre syskon hade de också kallat honom det.

När båten ökade farten och den varma vinden blåste genom mitt hår, tänkte jag på de hundratals resor jag hade gjort till Atlantis, Pa Salts sagoslott. Det var onåbart från land eftersom det låg på en privat udde med en halvmåne av brant sluttande bergig terräng bakom sig och enda sättet att ta sig dit var med båt. De närmaste grannarna bodde flera kilometer bort utmed sjön, så Atlantis var vårt alldeles egna kungarrike, avskilt från resten av världen. Allting där var magiskt ... som om Pa Salt och vi – hans döttrar – hade bott där med en förtrollning vilande över oss.

Var och en av oss hade blivit utvald som bebis av Pa Salt, adopterade från jordens alla hörn och sedan hemförda för att bo under hans beskydd. Och var och en av oss, som Pa alltid tyckte om att berätta, var speciell, annorlunda ... vi var *hans* flickor. Han hade döpt oss efter De sju systrarna, den stjärnhop som var hans favorit. Maia var den första och äldsta.

När jag var liten brukade han ta med mig upp till det glastäckta observatoriet ovanpå huset, lyfta upp mig med sina stora, starka händer och låta mig titta på natthimlen genom sitt teleskop.

”Där är den”, brukade han säga medan han ställde in skärpan. ”Titta, Maia, där är den vackra lysande stjärnan som du är döpt efter.”

Och jag *såg*. När han berättade legenderna som var källan till mitt och mina systrars namn brukade jag knappt lyssna, utan njöt bara av

hans armar hårt omkring mig, helt närvarande i det här ovanliga, speciella ögonblicket då jag hade honom för mig själv.

Så småningom hade jag insett att Marina, som jag under min uppväxt hade varit övertygad om var min mor – jag hade till och med gjort om hennes namn till ”Ma” – var en upphöjd barnflicka, anställd av Pa för att ta hand om mig eftersom han var borta så mycket. Men självklart var Marina så mycket mer än det för alla oss flickor. Hon var den som hade torkat våra tårar, läxat upp oss för slarvigt bordskicks och lugnt väglett oss under den svåra övergången från barndom till vuxenliv.

Hon hade alltid funnits där och jag skulle inte ha kunnat älska Marina mer om hon så hade fött mig.

Under de första tre åren av min barndom hade Marina och jag bott ensamma i vårt magiska slott vid Genèvesjöns strand, medan Pa Salt reste runt på de sju haven och skötte sina affärer. Och sedan började mina systrar dyka upp, en efter en.

Pa brukade vanligtvis ha med sig en present till mig när han kom hem. Jag brukade höra motorbåten komma och sprang över den böljande gräsmattan och mellan träden ner till bryggan för att välkomna honom. Precis som alla barn ville jag se efter vad han hade gömt i sina magiska fickor för att glädja mig. Vid ett speciellt tillfälle, efter att han hade gett mig en utsökt snidad ren av trä som han försäkrade mig om kom från självaste jultomtens verkstad på Nordpolen, hade dock en kvinna i uniform klivit fram bakom honom med ett knyte inlindat i en sjal i famnen. Och knytet rörde sig.

”Den här gången, Maia, har jag tagit med mig en väldigt speciell present. Du har fått en syster.” Han hade lett mot mig när han lyfte upp mig i famnen. ”Nu behöver du aldrig mer vara ensam när jag åker iväg.”

Efter det hade livet förändrats. Barnsköterskan som Pa hade haft med sig försvann efter några veckor och Marina tog hand om min lilla-syster i stället. Jag förstod inte hur den röda, skrikande saken, som ofta luktade och tog uppmärksamheten från mig, kunde vara en present. Inte förrän en morgon då Alcyone – döpt efter den andra stjärnan i De sju systrarna – log mot mig från sin höga stol vid frukostbordet.

”Hon vet vem jag är”, sa jag förundrat till Marina, som höll på att mata henne.

”Det är klart att hon gör, Maia, älskling. Du är hennes storasyster, den som hon kommer att se upp till. Det kommer att vara upp till dig att lära henne en massa saker som du kan men inte hon.”

Och medan hon växte blev hon min skugga och följde mig överallt, vilket både gladdde och irriterade mig, i lika mått.

”Maia, vänta mig!” krävde hon högljutt när hon tultade efter mig.

Även om Ally – som jag kallade henne – från början hade varit ett ovälkommet tillskott i min drömlika tillvaro på Atlantis, kunde jag inte ha bett om en ljuvligare, mer älskvärd följeslagare. Hon grät sällan, om ens någonsin, och hon fick inga sådana där utbrott som man förknippar med barn i hennes ålder. Med sina ostyriga rödgyllene lockar och stora blå ögon hade Ally en naturlig charm som gjorde att folk drogs till henne, inklusive vår far. Vid de tillfällen då Pa Salt var hemma från någon av sina långa resor utomlands, såg jag hur hans ögon lyste upp när han såg henne, på ett sätt som jag var säker på att de aldrig gjorde för mig. Medan jag var blyg och tystlåten med främlingar, hade Ally en öppenhet och en tillit som gjorde att alla tyckte om henne.

Hon var också ett sådant där barn som verkade vara bra på allting – framför allt musik och alla sporter som hade med vatten att göra. Jag minns hur Pa lärde henne att simma i vår stora pool och medan jag hade kämpat för att hålla mig flytande och hatade att hamna under vattnet, var det lika naturligt för min lillasyster som för en sjöjungfru. Jag klarade inte av att bli sjövan ens på *Titan*, Pas enorma och vackra havsyacht, men när vi var hemma brukade Ally tjata på honom att han skulle ta med henne ut i den lilla Lasern som låg förtöjd vid vår privata brygga vid sjön. Jag satt hopkurad i den trånga aktern av båten medan Pa och Ally tog kontrollen när vi åkte över det blanka vattnet. Deras gemensamma passion för segling svetsade dem samman på ett sätt som jag kände att jag aldrig skulle kunna komma i närheten av.

Trots att Ally hade studerat musik vid Conservatoire de Musique de Genève och var en mycket talangfull flöjtist som kunde ha fått en

karriär i en professionell orkester, hade hon efter musikskolan valt ett liv som seglare på heltid. Nu tävlade hon regelbundet i kappseglingar och hade representerat Schweiz vid ett flertal tillfällen.

När Ally var nästan tre år kom Pa hem med vårt nästa syskon, som han döpte till Asterope efter den tredje stjärnan i De sju syst-rarna.

”Men vi ska kalla henne Star”, hade Pa sagt och lett mot Marina, Ally och mig när vi studerade familjens nyaste tillskott där hon låg i sin korg.

Vid det här laget hade jag lektioner med en privatlärare varje morgon, så min nyaste systems ankomst påverkade mig mindre än Allys hade gjort. Sedan, bara sex månader senare, fick vi sällskap av ännu en bebis, en tolv veckor gammal flicka vid namn Celaeno, vars namn Ally omedelbart kortade ner till CeCe.

Det skilde bara tre månader mellan Star och CeCe och så länge jag kan minnas har de haft ett väldigt nära band. De var nästan som tvillingar och pratade på sitt eget privata bebisspråk, och en del av det använder de än i dag. De levde i sin egen lilla värld och där fick inte vi andra systrar plats. Och nu när de var drygt tjugo hade ingen-ting förändrats. CeCe, den yngre av dem, var den som bestämde och hennes kraftiga kropp och nötbruna hud stod i stark kontrast till den bleka, trådsmla Star.

Året därpå dök det upp ännu en bebis – Taygete, som jag började kalla Tiggy på grund av det korta, mörka håret som spretade åt alla håll på hennes lilla huvud och påminde mig om igelkotten i Beatrix Potters berömda berättelse.

Jag var nu sju år gammal och från det första ögonblicket då jag såg henne, kände jag en samhörighet med Tiggy. Hon var den känsligaste av oss allihop och drabbades av den ena barnsjukdomen efter den andra, men till och med som bebis var hon lugn och anspråkslös. När ännu en liten flicka, vid namn Electra, kom hem tillsammans med Pa några månader senare, brukade en utmattad Marina fråga mig om jag kunde sitta hos Tiggy, som ständigt hade feber eller krupp. Hon blev till slut diagnostiserad med astma och fick bara enstaka gånger lämna barnkammaren och rullas ut utomhus i vagnen, så att inte den

kalla luften och den tunga dimman som kännetecknade Genève's vintrar skulle göra henne sämre.

Electra var den yngsta av mina syskon och hennes namn passade henne perfekt. Vid det här laget var jag van vid bebisar och deras krav, men min yngsta syster var utan tvekan den största utmaningen av dem alla. Allt som hade med henne att göra *var* elektriskt. Hennes medfödda förmåga att på ett ögonblick övergå från arg till glad och tvärtom, betydde att vårt tidigare så lugna hem varje dag ljöd av gälla skrik. Hennes utbrott genljöd i min barndoms medvetande och hennes eldiga personlighet dämpades inte när hon blev äldre.

Ally, Tiggy och jag hade i hemlighet ett eget smeknamn på henne, vi kallade henne för ”Tricky”. Vi smög allihop på tå, i hopp om att inte orsaka en blixtsnabb humörsvängning. Jag kan ärligt säga att det fanns stunder då jag avskydde henne för det kaos hon hade fört med sig till Atlantis.

Och ändå var alltid Electra den första att erbjuda hjälp och stöd om någon av oss hade problem. Hon kunde vara oerhört självisk, men vid andra tillfällen var hennes generositet precis lika utmärkande.

Efter Electra förväntade sig hela hushållet att den sjunde systemen också skulle dyka upp. Vi var trots allt döpta efter Pa Salts favoritstjärnhop och vi skulle inte vara kompletta utan henne. Vi visste till och med vad hon skulle heta – Merope – och undrade vem hon skulle vara. Men ett år gick, och sedan ett till och ännu ett, och vår far tog inte med sig några fler bebisar hem.

Jag kommer klart och tydligt ihåg en gång då jag stod tillsammans med honom i hans observatorium. Jag var fjorton år och precis på gränsen till att bli vuxen. Vi väntade på att få se en månförmörkelse och han hade berättat för mig att det var ett betydelsefullt ögonblick för mänskligheten och vanligtvis medförde förändring.

”Pa”, sa jag, ”kommer du någonsin att ta med dig vår sjunde syster hem?”

När han hörde det såg hans starka, beskyddande kroppshydda ut att stelna till under några sekunder. Han såg plötsligt ut som om han bar hela världen på sina axlar. Trots att han inte vände sig om,

för han var fortfarande koncentrerad på att rikta teleskopet mot den kommande månförmörkelsen, visste jag instinktivt att det jag sagt hade gjort honom ledsen.

”Nej, Maia, det kommer jag inte. För jag har inte hittat henne.”

När den välbekanta granhäcken som skyddade vårt sjönära hem mot nyfikna blickar kom inom synhåll såg jag Marina stå på bryggan, och den fasansfulla sanningen att Pa var borta sjönk till slut in. Och jag insåg att mannen som hade skapat kungariket, där vi alla hade varit hans prinsessor, inte längre var där för att hålla förtrollningen på plats.

MARINA LADE VARSAMT en tröstande arm runt mina axlar när jag klev ur båten och upp på bryggan. Ordlöst vände vi oss om och började gå tillsammans mellan träden och över den vidsträckta, sluttande gräsmattan som ledde upp till huset. I juni lyste vårt hem i all sin prakt. Den vackra trädgården stod i full blom och lockade sina invånare att utforska de gömda stigarna och de hemliga rummen.

Själva huset, byggt i Ludvig XV-stil under sent sjuttonhundratals, var en storslagen syn. Det var fyra våningar högt och dess robusta, blekrosa väggar avbröts med jämna mellanrum av höga fönster med flera rutor. Högst upp fanns ett brant sluttande rött tak med ett torn i varje hörn. Inomhus var det utsökt möblerat med alla moderna bekvämligheter och de tjocka mattorna och fylliga sofforna omfamnade och lugnade alla som bodde där. Vi flickor hade sovit på översta våningen, varifrån man hade en fantastisk, fri utsikt över sjön på andra sidan trädtopparna. Marina hade också en svit med flera rum på övervåningen tillsammans med oss.

Nu kastade jag en blick på henne och insåg hur utmattad hon såg ut. Hennes vänliga, bruna ögon var kantade av skuggor som kom av trötthet och hennes vanligtvis leende mun såg hopdragen och spänd ut. Jag antog att hon måste vara i sextiofemårsåldern nu, men det såg inte så ut. Hon var lång med skarpa, örnliska drag, en elegant, stilig kvinna som alltid var oklanderligt klädd och hennes otvungna chica stil speglade hennes franska ursprung. När jag var ung brukade hon ha sitt silkeslena mörka hår utsläppt, men nu drog hon ihop det till en chinjong i nacken.

I mitt huvud trängdes tusen olika frågor, men bara en krävde att få bli ställd omedelbart.

”Varför ringde du inte direkt när Pa hade fått hjärtattacken?” frågade jag när vi gick in i huset och mot salongen, som hade högt i tak och vette ut mot den vackert svängda stenterrassen, som var kantad av krukor fulla med krasse i klarrött och gyllengult.

”Tro mig, Maia, jag bönade och bad honom om att låta mig få berätta för dig, berätta för alla er flickor, men han blev så upprörd när jag nämnde det att jag var tvungen att göra som han ville.”

Och jag förstod att hon inte kunde göra annat om Pa hade bett henne att inte kontakta oss. Han var kungen och Marina var i bästa fall hans mest pålitliga hovdam, och i sämsta fall hans betjänt som måste göra exakt det han bad henne om.

”Var är han nu?” frågade jag henne. ”Fortfarande uppe i sitt sovrum? Borde jag gå och se honom?”

”Nej, *chérie*, han är inte där uppe. Vill du ha lite te innan jag berättar mer?” frågade hon.

”Om jag ska vara helt ärlig tror jag att jag skulle behöva en stark gin och tonic”, erkände jag när jag satte mig tungt i en av de enorma sofforna.

”Jag ska be Claudia att göra i ordning en. Och jag tror att jag för en gångs skull ska göra dig sällskap.”

Jag såg hur Marina lämnade rummet för att leta reda på Claudia, vår hushållerska, som hade varit på Atlantis lika länge som Marina. Hon var tyska och under den kärva ytan gömde sig ett hjärta av guld. Precis som vi andra hade hon avgudat sin husbonde. Jag undrade plötsligt vad som skulle hända med henne och Marina. Och, faktiskt, vad som skulle hända med själva Atlantis nu när Pa var borta.

Orden kändes fortfarande märkliga i det här sammanhanget. Pa var alltid ”borta” – iväg någonstans och gjorde någonting, fast ingen i hans personal eller familj hade någon aning om vad han egentligen gjorde för att försörja sig. Jag hade frågat honom en gång, när min vän Jenny hade kommit och bott hos oss under skollovet och varit uppenbart förundrad över vilken rikedom vi levde i.

”Din far måste vara oerhört rik”, hade hon viskat när vi klev av Pas

privata flygplan, som just hade landat på La Môle flygplats nära Saint-Tropez. Chauffören väntade ute på landningsbanan för att köra oss till hamnen, där vi skulle gå ombord på den magnifika yachten med tio hytter, *Titan*, och segla iväg på vår årliga Medelhavskryssning, till vilken plats Pa Salt nu kände för att ta oss till.

Precis som vilket barn som helst, rikt eller fattigt, hade jag aldrig funderat över att vårt liv skulle vara ovanligt, eftersom jag under min uppväxt aldrig hade vetat om något annat. Alla vi flickor hade fått privatundervisning hemma när vi var yngre och det var först när jag började på internatskola när jag var tretton som jag började inse hur olikt vårt liv var de flesta andras.

När jag en gång frågade Pa exakt vad han gjorde för att förse vår familj med alla bekvämligheter, tittade han på mig på sitt typiska hemlighetsfulla sätt och log. ”Jag är en sorts trollkarl.”

Vilket, precis som hade varit hans avsikt, inte sa mig någonting.

När jag blev äldre började jag inse att Pa Salt var en illusionernas mästare och att ingenting var som det först verkade.

När Marina kom tillbaka in i salongen med två gin och tonic på en bricka, slog det mig att jag, efter trettiofyra år, inte hade någon aning om vem min far hade varit i världen utanför Atlantis. Och jag undrade om jag äntligen skulle börja få reda på det nu.

”Så där ja”, sa Marina och ställde ner glaset framför mig. ”Nu skålar vi för din far”, sa hon och höjde sitt glas. ”Maia, innan vi fortsätter vårt samtal finns det en sak som jag känner att jag måste berätta.”

”Vad då?” frågade jag och betraktade hennes panna, som var rynkad av trötthet och oro.

”Du frågade mig förut om din far fortfarande fanns här i huset. Svaret är att han redan har lagts till vila. Det var hans önskan att begravningen skulle ske direkt och att ingen av er flickor skulle närvara.”

Jag stirrade på henne som om hon hade förlorat förståndet. ”Men Ma, du sa för bara några timmar sedan att han dog tidigt i morse! Hur är det möjligt att begravningen kunde ordnas så snabbt? Och varför?”

”Maia, din far var obeveklig, så fort han hade gått bort skulle hans

kropp flygas med hans plan till hans yacht. Väl ombord skulle han läggas i en blykista, som tydligen hade stått i lastrummet på *Titan* i många år i väntan på att det skulle ske. Därifrån skulle han bli skjutsad ut på havet. Naturligtvis ville han, med tanke på sin kärlek till vattnet, få sin sista vila till havs. Och han ville inte att hans döttrar skulle bli upprörda över att ... bevittna händelsen.”

”Åh, herregud”, sa jag när Marinas ord fick det att krypa av fasa i mig. ”Men han måste väl ha vetat att vi skulle vilja ta ett ordentligt farväl allihop? Hur kunde han göra så här? Vad ska jag säga till de andra? Jag ...”

”*Chérie*, du och jag är de som har bott i det här huset längst och vi vet båda två att när det gällde din far så var det aldrig upp till oss att fråga varför. Jag kan bara gissa”, sa hon tyst, ”att han ville läggas till vila på samma vis som han levde: i enskildhet.”

”Och med full kontroll över situationen”, lade jag till, och plötsligt vaknade ilskan inom mig. ”Det är nästan som om han inte ens litade på att de personer som älskade honom skulle göra det rätta.”

”Oavsett vilka skäl han hade”, sa Marina, ”hoppas jag att ni alla med tiden kan minnas honom som den kärleksfulla far han var. Det enda jag verkligen vet är att ni flickor var hans värld.”

”Men vilka av oss kände honom egentligen?” frågade jag och frustrationen fick mina ögon att tåras. ”Kom det någon läkare och bekräftade hans död? Du måste ha fått en dödsattest? Får jag se den?”

”Läkaren bad mig om hans personuppgifter, som födelseplats och födelseår. Jag sa att jag bara var anställd och inte kände till sådana saker. Jag skickade honom vidare till Georg Hoffman, advokaten som har hand om alla din fars affärer.”

”Men *varför* var han så privat, Ma? På planet hit i dag tänkte jag på att jag inte kan minnas att han någonsin tog med sig vänner hit till Atlantis. Ibland när vi var på yachten kunde det komma ombord någon affärsbekant för ett möte och så försvann de ner till hans arbetsrum, men han umgicks aldrig med någon.”

”Han ville hålla sitt familjeliv skilt från sitt affärliv, så att han kunde koncentrera sig helt och fullt på sina döttrar när han var hemma.”

”Döttrarna som han adopterade och tog hit från alla världens hörn. Varför, Ma, varför?”

Marina tittade tyst på mig och hennes kloka, lugna ögon gav mig inga ledtrådar till om hon visste svaret eller inte.

”Jag menar, när man är barn”, fortsatte jag, ”växer man upp och accepterar sitt liv. Men vi vet båda två att det är oerhört ovanligt – för att inte säga konstigt – att en ensamstående, medelålders man adopterar sex små flickor och tar med dem hem till Schweiz och låter dem växa upp under samma tak.”

”Din far *var* en ovanlig man”, höll Marina med. ”Men det kan väl inte ses som något dåligt att han ville ge föräldralösa barn chansen till ett bättre liv under sitt beskydd?” svarade hon undvikande. ”Det finns många förmögna människor som adopterar barn om de inte har fått några själva.”

”Men de är vanligtvis gifta”, sa jag burdust. ”Ma, vet du om Pa någonsin hade någon flickvän? Någon han älskade? Jag kände honom i trettiofyra år och inte en enda gång såg jag honom med en kvinna.”

”*Chérie*, jag förstår att du plötsligt inser att du aldrig kommer att få svar på många av de frågor som du ville ställa till din far nu när han är borta, men jag kan faktiskt inte hjälpa dig. Och dessutom är inte det här rätt tillfälle”, lade Marina vänligt till. ”Nu måste vi hedra det han var för var och en av oss och minnas honom som den vänliga och kärleksfulla person vi kände innanför Atlantis väggar. Försök att komma ihåg att din far var en bra bit över åttio. Han hade levt ett långt och meningsfullt liv.”

”Men han var ute och seglade på sjön i Lasern för bara tre veckor sedan och for runt på båten som en hälften så gammal man”, sa jag och tänkte tillbaka. ”Det är svårt att få ihop den bilden med någon som var döende.”

”Ja, och tack gode Gud att han inte gjorde som så många andra i sin ålder och led en långsam och utdragen död. Det är fantastiskt att du och de andra flickorna kommer att minnas honom som pigg, glad och frisk”, uppmuntrade Marina. ”Det var säkerligen det han skulle ha velat.”

”Han led väl inte på slutet?” frågade jag henne trevande, men jag

visste djupt inom mig att Marina aldrig skulle erkänna för mig om han hade gjort det.

”Nej. Han visste vad som var på gång, Maia, och jag tror att han hade slutit fred med Gud. Jag tror faktiskt att han var glad över att få gå vidare.”

”Hur i hela världen ska jag kunna berätta för de andra att deras far är borta?” bönföll jag henne. ”Och att de inte ens har en kropp att begrava? De kommer att känna precis som jag, att han bara har försvunnit i tomma intet.”

”Din far tänkte på det innan han dog och Georg Hoffman, hans advokat, kontaktade mig tidigare i dag. Jag lovar dig att ni allihop kommer att få chansen att säga farväl till honom.”

”Till och med i döden har Pa allting under kontroll”, sa jag med en förtvivlad suck. ”Jag har förresten lämnat meddelanden till alla mina systrar, men än så länge har ingen av dem hört av sig.”

”Georg Hoffman är redo att komma hit så snart alla är här. Och snälla Maia, fråga mig inte vad han har att säga, för jag har ingen aning. Jag bad Claudia att göra i ordning lite soppa åt dig. Jag tvivlar på att du har ätit något sedan i morse. Vill du ta med dig den till Paviljongen eller vill du stanna här i huset i natt?”

”Jag äter lite soppa här och sedan går jag hem, om du inte har något emot det. Jag tror att jag behöver vara ensam.”

”Självklart.” Marina lutade sig mot mig och gav mig en kram. ”Jag förstår vilken fruktansvärd chock det här är för dig. Och jag är ledsen att du än en gång får bära ansvarets börda för resten av flickorna, men det var dig han bad mig att berätta för först. Jag vet inte om du kan finna någon tröst i det. Vill du att jag går och ber Claudia att värma soppan nu? Jag tror att vi båda två skulle må bra av lite tröstmat.”

När vi hade ätit sa jag åt Marina att gå och lägga sig och kysste henne god natt, för jag såg att även hon var helt utmattad. Innan jag lämnade huset gick jag uppför de många trapporna till översta våningen och tittade in i vart och ett av mina systrars rum. Alla såg fortfarande ut som de hade gjort när deras invånare flyttade hemifrån för att bege sig ut på den väg de valt och varje rum visade fortfarande deras olika personligheter. När de återvände hem, likt duvor till sitt

sjönära bo, verkade ingen av dem vara det minsta intresserad av att förändra dem. Jag var inget undantag.

Jag öppnade dörren till mitt gamla rum och gick fram till hyllan där jag fortfarande förvarade mina mest älskade ägodelar från barn- domen. Jag tog ner en gammal porslinsdocka som Pa hade gett mig när jag var liten. Som alltid hade han vävt ihop en magisk berättelse om hur dockan en gång hade tillhört en ung rysk grevinna, men när hennes ägarinna hade växt upp och glömt bort henne, hade hon känt sig ensam i sitt snöiga palats i Moskva. Han berättade att hennes namn var Leonora och att hon behövde en ny famn som älskade henne.

Jag ställde tillbaka dockan på hyllan och sträckte mig efter en ask som innehöll en present som Pa hade gett mig på min sextonårsdag. Jag öppnade den och tog fram halsbandet som låg däri.

”Det är en månsten, Maia”, hade han sagt när jag stirrade på den ovanliga, opalskimrande stenen som lyste i en blå nyans och var omgiven av pyttesmå diamanter. ”Den är äldre än jag och har en väldigt intressant historia.” Jag mindes att han hade tvekat, som om han övervägde något. ”En dag kanske jag berättar om den för dig”, hade han fortsatt. ”Halsbandet är förmodligen lite för vuxet för dig nu. Men så småningom tror jag att det kommer att klä dig väldigt väl.”

Pa hade haft rätt i sin bedömning. Just då hade hela jag – precis som alla mina skolkamrater – varit smyckad med billiga silver- armband och stora kors som hängde i läderremmar runt min hals. Jag hade aldrig använt månstenen och den hade legat bortglömd på hyllan sedan dess.

Men jag skulle bära den nu.

Jag gick fram till spegeln, fäste den sköra guldkedjan runt min hals med den lilla haken och betraktade den. Kanske var det bara inbillning, men stenen såg ut att ge ifrån sig ett självlysande sken mot min hud. Mina fingrar letade sig automatiskt fram för att röra vid den när jag gick till fönstret och tittade ut över Genève sjöns glittrande ljus.

”Vila i frid, älskade Pa Salt”, viskade jag.

Och innan ännu fler minnen började skölja över mig, gick jag

snabbt ut ur mitt barndomsrum, ut ur huset och längs en smal stig som tog mig till mitt nuvarande hem, ungefär tvåhundra meter bort.

Ytterdörren till Paviljongen stod alltid olåst. Med tanke på den högteknologiska säkerhet som rådde längs vår marks gränser var risken minimal att någon skulle komma och stjäla mina få ägodelar.

När jag gick in såg jag att Claudia redan hade varit där och tänt lamporna i mitt vardagsrum. Jag satte mig tungt i soffan och förtvivlan sköljde över mig.

Jag var systemen som aldrig hade flyttat härifrån.

NÄR MIN MOBIL RINGDE klockan två på morgonen låg jag fortfarande sömnlös på sängen och undrade varför jag var oförmögen att släppa taget och gråta över Pas död. Det vände sig flera varv i magen på mig när jag såg på skärmen att det var Tiggy.

”Hallå?”

”Maia, förlåt att jag ringer så sent, men jag lyssnade precis av ditt meddelande. Vi har väldigt ojämn mottagning här uppe. Jag hörde på din röst att något är fel. Hur är det med dig?”

Ljudet av Tiggys ljuva, lättsamma röst tinade upp isklumpen som satt där i stället för mitt hjärta.

”Ja, jag mår bra men ...”

”Är det Pa Salt?”

”Ja.” Jag svalde, andlös för att jag var så spänd. ”Hur visste du det?”

”Det gjorde jag inte ... Jag menar, det gör jag inte ... men jag fick en underlig känsla i morse när jag var ute på heden och letade efter en ung hind som vi märkte för några veckor sedan. Hon var död när jag hittade henne och av någon anledning kom jag att tänka på Pa. Jag skakade av mig känslan och tänkte att jag bara var upprörd över hinden. Är han ...?”

”Tiggy, jag är så, så ledsen, men ... han dog tidigare i dag. Eller jag kanske borde säga i går nu”, rättade jag mig.

”Åh, Maia, nej! Jag kan inte fatta det. Vad var det som hände? Var det en båtolycka? Jag sa åt honom senast jag träffade honom att han inte borde vara ute och segla i Lasern ensam längre.”

”Nej, han dog här i huset. Det var en hjärtattack.”

”Var du hos honom? Led han? Jag ...” Tiggys röst stockade sig.
”Jag står inte ut med tanken på att han skulle ha lidit.”

”Nej, Tiggy, jag var inte här. Jag hade åkt för att hälsa på min vän Jenny i London några dagar. Det var faktiskt” – jag drog efter andan när jag mindes – ”Pa som övertalade mig att åka. Han sa att det skulle göra mig gott att komma bort från Atlantis och få en paus.”

”Åh, Maia, så hemskt för dig. Jag menar, du reser bort så sällan och när du väl gör det ...”

”Jag vet.”

”Du tror väl inte att han visste? Och ville skona dig?”

Tiggy gav uttryck för tankarna som hade farit runt i mitt huvud de senaste timmarna.

”Nej, det gör jag inte. Jag tror att det kallas Murphys lag. Hur som helst, oroa dig inte för mig. Jag är mycket mer orolig för dig. Hur är det med dig? Jag önskar att jag var hos dig så att jag kunde ge dig en kram.”

”Ärligt talat kan jag inte säga hur jag känner mig just nu, för det känns helt enkelt inte verkligt. Och det kanske det inte blir förrän jag kommer hem. Jag ska försöka få tag i ett flyg i morgon. Har du berättat för de andra än?”

”Jag har lämnat hur många meddelanden som helst och bett dem att ringa direkt.”

”Jag kommer hem så fort jag kan och hjälper dig, älskade Maia. Det kommer att bli mycket att göra med begravningen.”

Jag kunde inte förmå mig själv att berätta för henne att vår far redan var begravd. ”Det kommer att kännas skönt att ha dig här. Försök att sova nu, Tiggy, om det går, och om du behöver prata så finns jag här.”

”Tack.” Tiggys darrande röst sa mig att hon var nära att börja gråta nu när nyheten hade börjat sjunka in. ”Maia, du vet att han inte är borta. En själ dör aldrig, den går bara vidare till ett annat plan.”

”Jag hoppas att det är sant. God natt, älskade Tiggy.”

”Var stark, Maia, så ses vi i morgon.”

När jag hade tryckt på knappen och avslutat samtalet lade jag mig utmattad på sängen igen och önskade att jag delade Tiggys brinnande

andliga tro på ett liv efter detta. Men just nu kunde jag inte komma på ett endaste karmiskt skäl till att Pa Salt hade lämnat jorden.

Kanske *hade* jag en gång i tiden trott att det fanns en Gud, eller åtminstone en kraft bortom mänsklig förståelse. Men någonstans på vägen hade den övertygelsen gått förlorad.

Och om jag skulle vara helt ärlig mot mig själv, visste jag exakt när det hade skett.

Om jag bara kunde lära mig att *känna* igen, i stället för att bara vara en robot som utåt sett var en lugn och väl fungerande människa. Det faktum att jag verkade oförmögen att reagera på Pas död med de känslor som den förtjänade, var mer än nog för att jag skulle förstå hur djupt mitt problem satt.

Och ändå, funderade jag, hade jag inga problem med att trösta andra. Jag visste att alla mina systrar såg mig som familjens klippa, den som fanns där för dem om det hände något. Maia, alltid praktisk och förnuftig och, som Marina hade sagt, den ”starka”.

Sanningen var den att jag var fylld av mer rädsla än någon av dem. Alla mina systrar hade brett ut sina vingar och lämnat boet, men jag hade stannat kvar, gömt mig bakom förklaringen att jag behövdes här nu när Pa började bli gammal. Och dessutom lade jag till ursäkten att det passade perfekt för den karriär jag hade valt, en karriär som sköttes bäst i ensamhet.

Med tanke på hur tomt mitt eget liv var tillbringade jag ironiskt nog dagarna i en skönlitterär och ofta romantisk värld då jag översatte romaner från ryska och portugisiska till mitt modersmål franska.

Det var Pa som först hade lagt märke till min talang, hur jag likt en papegoja kunde härma vilket språk han än använde när han talade med mig. Eftersom han själv var språkexpert tyckte han om att byta från språk till språk och se om jag kunde göra likadant. När jag var tolv år var jag trespråkig och talade flytande franska, tyska och engelska – alla de språk som talas i Schweiz – och jag var duktig på italienska, latin, grekiska, ryska och portugisiska.

Språk var en riktig passion för mig, en utmaning som aldrig tog slut, för hur duktig jag än blev kunde jag alltid bli bättre. Jag var uppfylld av ord och hur man använde dem korrekt, så när det var

dags att fundera på vad jag skulle studera på universitetet, var valet självklart.

Jag vände mig till Pa för att få råd om vilka språk jag borde fokusera på.

Han hade tittat tankfullt på mig. ”Ja du Maia, det är helt och hållet ditt val, men du kanske borde satsa på några andra än de som du är bäst på just nu, eftersom du kommer att ha tre eller fyra år på universitetet på dig att lära dig dem perfekt.”

”Jag vet inte riktigt, Pa”, hade jag suckat. ”Jag älskar dem allihop. Det är därför jag frågar dig.”

”Okej, då ska jag ge dig det logiska perspektivet. Världens ekonomiska makt kommer att förändras radikalt under de närmaste trettio åren. Så om jag var du, med tanke på att du redan talar de tre största västerländska språken flytande, skulle jag lyfta blicken längre bort.”

”Du menar länder som Kina och Ryssland?” hade jag frågat.

”Ja, och självklart Indien och Brasilien. Alla länder som har omfattande outnyttjade resurser och även fascinerande kulturer.”

”Jag har verkligen tyckt om ryska, och faktiskt även portugisiska. Det är ett väldigt” – jag minns att jag letade efter rätt ord – ”uttrycksfullt språk.”

”Då så, då var det klart.” Pa log och jag såg att han var nöjd med mitt svar. ”Varför studerar du inte båda språken? Med din naturliga talang för lingvistik skulle du klara dig galant. Och jag lovar dig, Maia, att med det ena eller båda språken i bagaget kommer hela världen att öppna sig för dig. Det finns för närvarande väldigt få personer som har förmågan att se vad som komma skall. Världen förändras och du kommer att stå i främsta ledet.”

Min hals kändes sträv och torr, så jag rullade ur sängen och tassade ut i köket för att hålla upp ett glas vatten. Jag tänkte på hur Pa hade hoppats att jag, beväpnad med mina unika talanger, tillitsfullt skulle kliva ut i den nya gryning som han var säker på skulle komma. Och

på den tiden hade jag nästan varit övertygad om att det var det jag skulle göra också. Bortsett från allt annat hade jag desperat velat göra honom stolt över mig.

Men precis som för så många andra drabbade livet mig och fick mig att snurra ur min tilltänkta bana. Och i stället för att vara en språngbräda ut i vida världen, hade mina talanger tillåtit mig att gömma mig i mitt barndomshem.

När mina systrar kom infladdrande från sina olika liv över hela världen, brukade de reta mig för mitt tillbakadragna liv. De sa åt mig att jag riskerade att sluta som en gammal ungmö, för hur skulle jag någonsin kunna träffa någon om jag vägrade att sätta min fot utanför Atlantis?

”Du är så vacker, Maia. Alla som träffar dig säger samma sak och ändå sitter du här ensam och slösar bort allt”, hade Ally grålat på mig senast jag träffade henne.

Och det var förmodligen sant att det var mitt yttre som gjorde att jag syntes i mängden. Jag kom från en familj med sex systrar och vi hade allihop fått en egen stämpel när vi var yngre, utmärkande drag som gjorde oss speciella:

Maia, skönheten; Ally, ledaren; Star, fredsmäklaren; CeCe, pragmatikern; Tiggy, vårdaren; och Electra, eldklotet.

Frågan var: hade talangerna som var och en av oss fått gett oss framgång och lycka?

Vissa av mina systrar var fortfarande väldigt unga och hade inte levt tillräckligt mycket av sina liv för att veta det, eller för att jag skulle kunna bedöma det. Men för egen del visste jag att min ”talang”, skönheten, hade hjälpt mig att få uppleva det mest smärtsamma ögonblicket i mitt liv, helt enkelt för att jag just då hade varit för naiv för att förstå vilken makt den utövade. Så nu gömde jag undan den, vilket betydde att jag gömde undan mig själv.

När Pa på sista tiden hade hälsat på mig i Paviljongen, hade han ofta frågat om jag var lycklig.

”Självklart, Pa.” Jag hade alltid svarat jakande. Utåt sett hade jag trots allt ingen orsak till att *inte* vara det. Jag hade alla bekvämligheter jag behövde och en kärleksfull famn bara ett stenkast bort. Och

världen låg, tekniskt sett, vidöppen för mig. Jag hade inga band, inga förpliktelser ... och ändå längtade jag efter just det.

Jag log när jag tänkte på hur Pa, för bara några veckor sedan, hade uppmuntrat mig att hälsa på min gamla skolkamrat i London. Och eftersom det var Pa som hade föreslagit det, och eftersom jag under hela mitt vuxna liv hade känt det som om jag gjorde honom besviken, gick jag med på det. Även om jag inte kunde vara ”normal”, hoppades jag att han skulle tro att jag var det om jag åkte.

Så jag hade gett mig av till London ... och när jag kom tillbaka hade han också gett sig av. För alltid.

Vid det här laget var klockan fyra på morgonen. Jag återvände till mitt sovrum och lade mig ner, i desperat behov av sömn. Men den vägrade komma. Mitt hjärta började slå hårdare när jag insåg att Pas bortgång gjorde att jag inte längre kunde använda honom som ursäkt för att gömma mig här. Det kanske till och med skulle bli så att Atlantis såldes. Pa hade aldrig nämnt någonting om vad som skulle hända efter hans död. Och så vitt jag visste hade han inte sagt något till någon av mina systrar heller.

Fram till för bara några timmar sedan hade Pa Salt varit allsmäktig, allestädes närvarande. En naturkraft som med trygga händer bar upp oss allihop.

Pa brukade kalla oss för sina gyllene äpplen. Mogna och perfekta i formen, redo att bli plockade. Och nu hade grenen skakats om och vi hade allihop ramlat till marken, utan någon stadig hand som fångade oss när vi föll.

Jag hörde hur någon knackade på min ytterdörr och snubblade yrvaket ur sängen för att öppna. Några timmar tidigare, precis i gryningen, hade jag i ren desperation letat fram sömntabletterna som jag hade fått utskrivna flera år tidigare och tagit en. När jag tittade på klockan i hallen och såg att den var över elva, önskade jag att jag inte hade gett efter.

Jag öppnade dörren och möttes av Marinas bekymrade ansikte.

”God morgon, Maia. Jag provade att ringa på både den fasta telefonen och på din mobil, men jag fick inget svar så jag kom hit för att se efter hur det är med dig.”

”Förlåt, jag tog en tablett och den knockade mig totalt. Kom in”, sa jag generat.

”Nej, du ska få vakna till ordentligt, så kanske du kan komma till huset lite senare, när du har duschat och klätt på dig? Tiggy ringde och meddelade att hon kommer vid fem i kväll. Hon lyckades få tag i Star, CeCe och Electra så de är också på väg hem. Har du hört något från Ally?”

”Jag ska kolla mobilen och om inte så ringer jag henne igen.”

”Hur är det med dig egentligen? Du ser inte alls ut att må bra, Maia.”

”Jag klarar mig, Ma, det är lugnt. Jag kommer förbi lite senare.”

Jag stängde ytterdörren och skyndade mig in i badrummet för att skölja ansiktet med kallt vatten så att jag skulle vakna till. När jag såg mig själv i spegeln förstod jag varför Marina hade frågat hur det var med mig. Under natten hade det uppenbarats sig linjer runt mina ögon och jag hade stora, blåaktiga märken under dem. Mitt vanligtvis glänsande, mörkbruna hår hängde stripigt och flottigt runt ansiktet. Och min hy, som i vanliga fall var jämnt honungsfärgad och inte krävde särskilt mycket smink, såg uppsvälld och blek ut.

”Knappast familjens skönhet den här morgonen”, muttrade jag till min spegelbild innan jag letade bland de hopsnurrade lakanen för att hitta min mobil. När jag till slut fann den under täcket, såg jag att jag hade åtta missade samtal. Jag lyssnade till mina systrars röster, till deras olika meddelanden fulla av misstro och chock. Den enda syster som ännu inte hade svarat på mitt nödrop var Ally. Än en gång pratade jag in på hennes telefonsvarare och bad henne att ringa mig omedelbart.

Uppe i huset höll både Marina och Claudia på att byta lakan och vädra mina systrars rum på översta våningen. Jag såg att Marina, trots sin sorg, var glad över att hennes flock med flickor skulle komma tillbaka till boet. Det var ovanligt numera att vi alla var tillsammans under samma tak. Senaste gången hade varit i juli, för elva månader

sedan, på Pas yacht då vi kryssade runt de grekiska öarna. Vid jul var bara fyra av oss hemma, eftersom Star och CeCe var ute och reste i Asien.

”Jag har skickat iväg Christian med båten för att hämta maten och de andra sakerna som jag har beställt”, sa Marina när jag följde henne nedför trappan. ”Alla dina systrar är så knussliga numera, med Tiggy som är vegan och Gud vet vilken ny sorts diet Electra går på”, knotade hon, men en del av henne njöt av varenda sekund av det plötsliga kaoset och jag visste att det påminde henne om den tiden då hon hade tagit hand om oss allihop. ”Claudia har stått i köket sedan gryningen men jag tänkte att vi skulle göra det enkelt i kväll och äta pasta och sallad.”

”Vet du vilken tid Electra kommer?” frågade jag när vi kom fram till köket, där doften av Claudias bakning fick det att vattnas i munnen på mig och förde med sig en våg av barndomsminnen.

”Förmodligen inte förrän någon gång fram på småtimmarna. Hon lyckades få plats på ett flyg från Los Angeles till Paris och därifrån flyger hon till Genève.”

”Hur lät hon?”

”Hon grät”, sa Marina. ”Hysteriskt.”

”Och Star och CeCe?”

”Det var som vanligt CeCe som ordnade allting åt dem. Jag pratade inte med Star. CeCe lät väldigt chockad, den stackaren, som om luften hade gått ur henne fullständigt. De kom hem från Vietnam för bara tio dagar sedan. Ta lite nybakat bröd, Maia. Jag är säker på att du inte har ätit något än.”

Marina lade en smörgås med smör och sylt på framför mig. ”Jag bävar för hur de kommer att vara allihop”, mumlade jag och tog en tugga.

”De kommer att vara som de alltid är och reagera på sina egna olika sätt”, svarade Marina förnuftigt.

”Och de tror så klart att de kommer hem till Pas begravning”, sa jag med en suck. ”Även om det skulle ha varit en väldigt jobbig tillställning, hade det i alla fall varit en väldigt gott, en chans för oss allihop att hedra hans liv, lägga honom till vila och sedan för-

hoppningsvis börja gå vidare. Nu kommer de att komma hem och upptäcka att deras far är borta.”

”Jag vet, Maia. Men gjort är gjort”, sa Marina sorgset.

”Det finns väl åtminstone några vänner eller affärsbekanta som vi borde meddela?”

”Georg Hoffman sa att han skulle ordna allt det där. Han ringde igen i morse för att ta reda på när ni skulle vara här allihop, så att han kan komma hit och träffa er. Jag sa att jag skulle höra av mig så snart vi hade fått tag i Ally. Han kanske kan sprida lite ljus över mysteriet.”

”Ja, jag hoppas att någon kan det”, muttrade jag dystert.

”Har du något emot att äta ensam? Jag har tusen saker att göra innan dina systrar dyker upp.”

”Självklart inte. Tack, Ma”, sa jag. ”Jag vet inte vad vi skulle göra utan dig.”

”Eller jag utan er.” Hon klappade mig på axeln och lämnade köket.